

[Alfred Hansen]

Som begrundelse for mit spørgsmål kan jeg henvise til, at kommissær Gundelach har oplyst, at landbrugsordningerne om kort tid vil sluge hele EF-budgettet.

Diskussionen i dag har også gået på, i hvor høj grad man skal satse på en 3 pct.s stigning i den animalske produktion, og det er da en interessant diskussion. I dagsordensforslaget fra venstre, Danmarks liberale parti, lægger man sig også helt fast på, at produktionen skal være 3 pct. Ja men tænk nu, kære venstre, hvis produktionen og afsætningsmulighederne gav grundlag for en forøgelse af produktionen på 6 pct.! Ville venstre så afvise en sådan produktionsforøgelse? Det er fantastisk, at dette liberale parti, med den planøkonomi, som EF jo er en så stor ekspert i at udmønte, låser sig fast på en produktionsstigning på 3 pct. Det kan da godt være, 2 pct. var mere naturligt. Jeg ved ikke, om venstre nogen sinde har hørt om begrebet udbud og efterspørgsel, altså at der er noget, der hedder fri markedsmekanisme, hvorefter udbud og efterspørgsel skal bestemme prisen.

Men hvad er det så, EF og dermed dansk landbrug arbejder ud fra? Jo, det er ud fra en tro på styring, kontrol, centralisering og alle disse ting, som er EFs nøgleord og patentmedicin for alle problemer. Det ville være lykken, om vi i denne debat kunne diskutere dansk landbrug og andre problemer i samfundet – men specielt dansk landbrug, da det er det, der er på programmet – uden hensyntagen til, hvad EF måtte gøre. Det ville være rart, om vi kunne genskabe de forhold, hvor det var danskere, der bestemte i Danmark, og at vi ikke hele tiden skal skæve til, om det nu også er i strid med EF-forordninger.

Hvad er det, EF har gjort, og hvad er det, de gør? Jo, de giver tilskud til bygninger, og det er også blevet lovprist fra regeringen, men man giver også tilskud til slagtning af køer. Hvor er sammenhængen? Hvor er relationerne? Man giver tilskud til nedlæggelse af frugtplantager, så vi nu står i den situation, at Danmark ikke kan forsyne sig selv med frugt. Vi havde også ret gode eksportmuligheder i de øvrige nordiske lande, men dem kan vi ikke udnytte, fordi frugtplantagerne er væltet med EF-tilskud. Endvidere lægger man afgift på mælkeproduktion, den såkaldte medansvarsafgift. Man vil nok garantere landmændene en mindstepris for de-

res produktion, men hvis det bliver for gunstigt, tager man noget af det igen.

Jo, de liberale vilkår for et liberalt erhverv som landbruget har særdeles trange kår. Gennem skatter, afgifter og tilskud søger man at regulere produktion og forbrug. Det er den planøkonomi, der rider dansk landbrug som en mare.

Det var også en overraskelse at høre hr. Westh fra socialdemokratiet i sine indledende bemærkninger sige: i socialdemokratiet har vi arbejdet på at fremme den animalske produktion. Det var en så bombastisk udtalelse, som var det hovedprogrampunkt 1 i socialdemokratiets principprogram. Hvad lykke er der ved, hr. Westh, at forøge den animalske produktion, hvis der ikke er et forbrug, som kan aftage denne produktion?

Fra 1972-73 ændredes vilkårene for den danske landmand. Da fik man for første gang – og modsat alle andre erhvervsgrupper – garanti for mindstepriser på det, som landbruget kunne producere. Det var naturligvis en tryghedsventil, der her blev åbnet for dansk landbrug. Nu kunne man trygt producere, uanset om der var behov for denne produktion eller ej. Det afstedkom da også meget hurtigt højere ejendomspriser, men hvem ramte det? Jo, det ramte især de nyetablerede landmænd, og da de nu måtte give mere for gårdene, end den faktiske afkastningsevne betingede, var det store økonomiske forpligtelser, som disse unge landmænd blev sat i, og de var derfor nødt til at have en stor produktion. Til denne store produktion krævedes store investeringer, og derfor måtte de optage store lån i såvel indland som udland. Det er de problemer, disse unge landmænd har at slås med i dag. I fuld forventning til, at det ville kunne betale sig, har de unge landmænd kastet sig ud i vel nok også i nogen udstrækning urimelige investeringer. De har ikke rigtig kendt begrænsningen med hensyn til, hvad der kunne betale sig, og jeg vil her heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at de konsulenter, som normalt vejleder landmænd, måske har udført et ikke særlig ansvarligt job. Det er et spørgsmål, i hvor høj grad landmændene burde have rettet sig efter disse mange opfordringer om at investere og investere og investere for at kunne skabe grundlag for en større produktion, som nu viser sig ikke at være rentabel.